

Sygn. akt II Ka 380/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 września 2021 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Sędziowie:	SO Karol Troć (spr.) SR (del.) Paweł Mądry
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Katarzyny Korneluk - Kowalczyk

po rozpoznaniu w dniu 1 września 2021 r.

sprawy:

A. E. (1) oskarżonej z art. 281 kk w zw. z art. 159 kk w zw. z art.11 § 2 kk

D. Ś. (1) oskarżonego z art. 281 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 23 lutego 2021 r. sygn. akt II K 801/20

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że z podstawy skazania D. Ś. (1) za czyn opisany w pkt I tiret pierwszy eliminuje art. 64 §1 kk;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. D. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę z urzędu wykonywaną w imieniu A. E. (1) w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze ustalając, że wydatki tego postępowania ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 380/21

Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2.	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 23 lutego 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 801/20.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w części

w całości

#

co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów	
---	---------------	--

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<u>Zarzuty wywiedzione przez oskarżyciela publicznego:</u> - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż oskarżony D. Ś. (1) dokonał zaboru w celu przywłaszczenia karty bankomatowej Banku (...) S. A. należącej do P. G., tj. wyczerpującego dyspozycję art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk oraz tego, że oskarżony D. Ś. (1) wraz z A. E. (1) oraz z inną ustaloną osobą wzięli udział w bójce w trakcie której uczestnicy zadawali sobie ciosy po całym ciele, szarpali się, popychali,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny

przytrzymywali oraz przewracali, przy czym A. E. (2) zadawała ciosy w okolice głowy P. G. przy użyciu rozbitych szklanych butelek, czym narażali uczestników bójki co najmniej na niebezpieczeństwo nastąpienia naruszenia czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia na czas powyżej 7 dni, zaś w następstwie czego P. G. doznał stłuczenia głowy oraz stłuczenia twarzoczaszki z raną w lewej okolicy czołowej oraz raną prawego policzka, co skutkowało rozstrojem jego zdrowia na czas poniżej 7 dni, przy czym D. Ś. (1) czynu dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu kary co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo podobne, tj. czynu z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, w sytuacji gdy prawidłowa subsumpcja prawno-karna tych zachowań nakazuje przyjęcie tego jako jeden czyn kwalifikowany z art. 281 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżona A. E. (1) wraz z D. Ś. (1) oraz z inną ustaloną osobą wzięła udział w bójce w trakcie której uczestnicy zadawali sobie ciosy po całym ciele, szarpali się, popychali, przytrzymywali oraz przewracali, przy czym A. E. (1) zadawała ciosy w okolicy głowy P. G. przy użyciu rozbitych szklanych butelek, czym narażali uczestników bójki, co najmniej na niebezpieczeństwo nastąpienia naruszenia czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia na czas powyżej 7 dni, zaś w następstwie czego P. G. doznał stłuczenia głowy oraz stłuczenia twarzoczaszki z raną w lewej okolicy czołowej oraz raną prawego

	<p>policzka, co skutkowało rozstrojem jego zdrowia na czas poniżej 7 dni, tj. czynu z art. 159 kk, w sytuacji gdy prawidłowa subsumpcja prawno-karna zachowania oskarżonej A. E. (2) nakazuje przyjęcia kwalifikacji z art. 281 kk w zb. z art. 159 kk w zw. z art. 11 § 2 kk;</p>
Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Żaden z zarzutów wywiedzionych przez oskarżyciela publicznego nie okazał się zasadny.</p> <p>Na wstępie niniejszych rozważań stwierdzić należy, iż poddając zaskarżony wyrok kontroli instancyjnej Sąd Okręgowy nie stwierdził tzw. błędu dowolności, który wynikałby z przekroczenia przez Sąd Rejonowy wytycznych oceny dowodów zawartych w art. 7 kpk. Ów zarzut jest bowiem silnie powiązany z tymi natury procesowej, których skuteczność warunkuje prawidłowość dokonywanych następnie przez organ orzekający ustaleń faktycznych. Przypomnieć w tym miejscu należy, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku może okazać się trafny tylko wówczas, gdy podnoszący go w apelacji zdoła wykazać Sądowi orzekającemu w pierwszej instancji uchybienia przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, polegające na nieuwzględnieniu przy jej dokonywaniu tak zasad logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak też całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyraźnie wskazuje się, iż istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się</p>	

na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na daną kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów Sąd pierwszej instancji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005 roku w sprawie o sygnaturze akt WA 10/05). Jednocześnie, ewentualny zarzut z art. 438 pkt 3 kpk powinien w sposób obiektywny i przekonujący wskazywać rzeczywiste nieprawidłowości w rozumowaniu Sądu ferującego dany wyrok w zakresie nie jakichkolwiek ustaleń, lecz ustaleń dla zapadłego rozstrzygnięcia istotnych.

W ocenie instancji odwoławczej skarżący nie uczynił zadość wskazanym powyżej wymogom i w dość obszernym uzasadnieniu do wywiedzionej apelacji skutecznie nie wykazał przytoczonych w jej petitum uchybień. Kwestionując zasadność i prawidłowość ustaleń faktycznych oskarżyciel publiczny skoncentrował się jedynie na próbie przeforsowania własnego oglądu na całość inkryminowanego zajścia, przekonując przy tym, że wnioski wysnute przez Sąd były błędne, nieodpowiadające stanowi faktycznemu i doprowadziły do nieuprawnionej zmiany przyjętej przez oskarżenie – w jego mniemaniu słusznej - kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonym.

Wobec wyrażonych w części motywacyjnej apelacji obiekcji

skarżącego, w tym miejscu winno się zwrócić uwagę na problematykę proponowanej przez oskarżenie kwalifikacji prawnej oraz kompetencje i zakres organu orzekającego do poczynienia w jej treść ewentualnych zmian. I tak, w pierwszej kolejności wskazać wypada, iż Sąd nie jest związany kwalifikacją prawną czynu przedstawioną przez oskarżyciela, gdyż nie wychodząc poza granice oskarżenia, może czyn zakwalifikować według innego przepisu. Mało tego - w wypadku stwierdzenia, że kwalifikacja wskazana w akcie oskarżenia jest błędna, Sąd ma obowiązek dokonać jej zmiany w wyroku przez przyjęcie prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu, zaakceptowanie bowiem błędnej kwalifikacji prawnej oznaczałoby wydanie wadliwego wyroku z powodu naruszenia przepisów prawa materialnego. Z kolei, określenie kwalifikacja prawna czynu oznacza przyporządkowanie danego czynu przepisowi ustawy karnej określającemu przestępstwo. Natomiast zmiana kwalifikacji prawnej jest stwierdzeniem nieadekwatności kwalifikacji dotychczasowej w porównaniu z rzeczywistym stanem rzeczy. W tym miejscu jasno dopowiedzieć należy, iż to nie sama kwalifikacja prawna jest dla Sądu wiążąca, a dokładny opis czynu, który jest przedmiotem rozpoznania. Konkludując powyższe uwagi natury ogólnej stwierdzić zatem należy, że nie wykraczając poza granice oskarżenia Sąd może zmienić kwalifikację prawną czynu przypisaną oskarżonemu, przy czym zgodnie z treścią przepisu art. 399 kpk obowiązkiem Sądu jest wówczas uprzedzenie obecnych na rozprawie stron o swoim ewentualnym zamiśle. Ramy

zakreślone w treści zarzutu i jego uzasadnienia, zawartych w akcie oskarżenia, wyznaczają zakres tzw. zdarzenia historycznego, które w zależności od konkretnej sytuacji faktycznej, może być podciągnięte pod właściwy przepis prawa karnego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 marca 2011 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 366/10).

Powracając do realiów niniejszej sprawy przypomnieć należy, iż prokurator oskarżył oskarżoną o A. E. (1) o popełnienie czynu z art. 281 kk w zb. z art. 159 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, zaś D. Ś. (1) o czyn z art. 281 kk w zb. z art. 158 §1 kk w zw. z art. 11 § 2 w zw. z art. 64 § 1 kk, przyjmując – w dużym uproszczeniu, iż oskarżeni dążąc do utrzymania się w posiadaniu zabranej karty bankomatowej P. G., bezpośrednio po dokonaniu jej kradzieży użyli wobec ofiary przemocy, w tym oskarżona posługiwała się niebezpiecznym narzędziem, czym spowodowali u pokrzywdzonego wystąpienie lekkiego uszczerbku na zdrowiu, narażając go jednakże na wystąpienie uszczerbku wyższego stopnia. Dogłębna analiza akt przedmiotowej sprawy słusznie doprowadziła Sąd merytoryczny do przekonania, iż D. Ś. (1) w ramach zarzucanego mu czynu winien zostać uznany za winnego popełnienia dwóch odrębnych przestępstw, z czego pierwsze wyczerpało dyspozycję art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk, zaś drugie art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64, zaś A. E. (1) czynu z art. 159 kk – po przyjęciu, iż wraz z P. G. brali oni udział w bójce. W ocenie Instancji Odwoławczej, co do zasady prawidłowo zatem Sąd Rejonowy zmienił przyjętą przez oskarżenie kwalifikację prawną, choć czyniąc przywołane korekty nie ustrzegł się pewnych uchybień

w zakresie przyjęcia, iż pierwszy z przypisanych oskarżonemu czynów został popełniony w warunkach recydywy – o czym jednak szerzej w stosownej części niniejszego uzasadnienia, gdzie Sąd Okręgowy odniesie się do zmian poczynionych z urzędu.

W ocenie Sądu drugiej instancji nie budzi wątpliwości, iż D. Ś. (1) dokonał zaboru karty bankomatowej Banku (...) S.A. należącej do P. G.. Tym niemniej, nie sposób skutecznie zakwestionować ustaleń Sądu Rejonowego, który wyraźnie, oddzielając to bezprawne zachowanie od kolejnych, będących jedynie poniekąd jego następstwem, uznał oskarżonego winnym zwykłej kradzieży tego środka płatniczego. Słusznie zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji ustalił, że wymierzone w pokrzywdzonego działania oskarżonych na peronie kolejowym wynikały nie z chęci utrzymania się w posiadaniu skradzionej przez D. Ś. (do czego wystarczającym było niezatrzymanie się i oddalenie od wolniejszego pokrzywdzonego), ale z faktu, że pokrzywdzony, powodowany zazdrością i zraniony zdradą, podążał za przyłapaną in flagranti parą i nie chciał zrezygnować ze związku z A. E. (1) – która z kolei usiłowała zmusić go do tego, by przestał ich śledzić i za nimi iść. Fakt, że zbiegło się to w czasie i miejscu z zaborem karty płatniczej i żądaniemi jej zwrotu nie przemawia za uznaniem, że wyłącznym celem działania oskarżonych było utrzymanie się w posiadaniu skradzionej rzeczy, a przestępstwo z art. 281 kk można popełnić jedynie w zamiarze bezpośrednim kierunkowym. Pokrzywdzony chwilę wcześniej żądał również zwrotu dobrowolnie przekazanych A. E.

(1) pieniędzy i D. Ś. (1) telefonu komórkowego, i słusznie Sąd przyjął, że działanie oskarżonych dotyczyło nie tyle jednostkowego, wyrwanego z całokształtu roszczeń żądania pokrzywdzonego, ale całości jego postawy, dążącej do utrzymania związku z oskarżoną.

Zarzuty apelacji dotyczyły również kwestii bójki i pobicia z wnioskiem o przyjęcie, iż inkryminowane zajście z udziałem stron stanowiło to drugie ze wskazanych w treści art. 158 § 1 kk przestępstw, podczas gdy Sąd Rejonowy miał błędnie przyjąć, iż oskarżeni i P. G. brali udział w bójce. W tym zakresie Sąd Okręgowy jednak zdecydowanie podzielił konkluzje płynące z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia, gdzie Sąd Rejonowy przedstawił istotę omawianych pojęć wskazując, iż odróżnienie bójki od pobicia zależy od ustalenia, czy osoby biorące udział w konkretnym zajściu były atakowane i tylko się broniły, czy również były osobami wzajemnie atakującymi. Jeżeli możliwe jest rozróżnienie tychże osób i podzielenie ich na dwie grupy, czyli osoby atakujące i osoby broniące się, to wówczas możemy mówić o pobiciu. Jeżeli jednak nie jest możliwe ustalenie, kto jest napastnikiem, a kto ofiarą, wówczas będziemy mieli do czynienia z bójką. W bójce każdy może pełnić rolę napastnika, niezależnie po której stoi stronie. Opisana powyżej sytuacja miała miejsce na gruncie przedmiotowej sprawy. Nie można nie zauważyć, iż to P. G. zaatakował oskarżonych, na co oni zareagowali odwzajemnioną, nieco tylko bardziej spotęgowaną przemocą. Jednakże, ofensor w dalszym ciągu, w miarę swoich możliwości fizycznych, próbował walczyć na równi z oskarżonymi, wciągając D. Ś. pod

wiatę przystankową czy trzymając A. E. za włosy przy podłożu. Jego intencją nie było zatem podjęcie działań wyłącznie obronnych, lecz konstruowanie ataków i następnie kontrataków wobec D. Ś. (1) oraz A. E. (1). Rzecz jasna, w pewnym momencie przewaga oskarżonych nie pozwoliła mu już na podejmowanie skutecznych, aktywnych działań, jednakże ten fakt, rozpatrywany autonomicznie, nie mógł przesądzić o tym, iż omawiane zdarzenie miało charakter pobicia. Wszak taki a nie inny rozwój zdarzeń nie wynikał z biernej postawy P. G., który miał zostać zaatakowany przez oskarżonych czy jego ugodowego nastawienia względem rzekomych napastników. Wręcz przeciwnie – sam zainicjował on incydent z udziałem podsądnych i dopiero, gdy wskutek wzmożonych ataków z ich strony, okazał się mniej skuteczny, zaprzestał działań ekspansywnych. W tej sytuacji trudno przyjąć, ażeby P. G. swym zamiarem nie obejmował uczestnictwa w bójce i kierowania ataków wobec przeciwników i podejmował jedynie działania obronne. Wobec powyższego, a contrario, skonkludować należy, iż inkryminowany epizod miał charakter bójki, zatem dokonane przez Sąd merytoryczny zmiany w kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonym (co do zasady) okazały się nie tylko uprawnione, ale i niezbędne. Jednocześnie swoje stanowisko w tym zakresie Sąd trafnie uargumentował w stosownej części pisemnych motywów do zaskarżonego orzeczenia, wobec czego omawiany zarzut apelującego winno się uznać za bezzasadny.

Wniosek		
<p>Wniosek oskarżyciela publicznego o zmianę zaskarżonego orzeczenia:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w pkt I poprzez wskazanie opisu czynu zarzucanego aktem oskarżenia D. Ś. (1) wyczerpującego dyspozycję art. 281 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 §1 kk i wymierzenie za ten czyn kary 3 lat pozbawienia wolności oraz nawiązki na rzecz pokrzywdzonego P. G. w wysokości 2000 złotych, uchylenie pkt II orzeczenia; - w pkt IV, poprzez wskazanie opisu czynu zarzucanego aktem oskarżenia A. E. (2) wyczerpującego dyspozycję art. 281 kk w zb. z art. 159 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i wymierzenie za ten czyn kary 3 lat pozbawienia wolności oraz nawiązki na rzecz pokrzywdzonego P. G. w wysokości 2000 złotych; 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów na uwzględnienie nie zasłużył żaden ze sformułowanych przez oskarżyciela publicznego wniosków apelacyjnych.		
Lp.	Zarzut	
	<p><u>Zarzuty wywiedzione przez oskarżyciela publicznego:</u></p> <ul style="list-style-type: none"> - rażąca niewspółmierność orzeczonych wobec D. Ś. (1) kar: 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 278 § 5 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>z art. 64 § 1 kk oraz 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i orzeczenie kary łącznej w wymiarze 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności, która biorąc pod uwagę okoliczności podmiotowe i przedmiotowe sprawy, wysoką społeczną szkodliwość czynu przypisanego, względy prewencji ogólnej i indywidualnej, nie spełnia swych celów określonych w art. 53 kk;</p> <p>- rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec A. E. (2) kary 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności za czyn z art. 159 kk, która biorąc pod uwagę okoliczności podmiotowe i przedmiotowe sprawy, wysoką społeczną szkodliwość czynu przypisanego, względy prewencji ogólnej i indywidualnej, nie spełni celów określonych w art. 53 kk;</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzuty wywiedzione przez oskarżyciela publicznego okazały się pozbawione zasadności.</p> <p>Odpierając tak sformułowany zarzut w pierwszej kolejności wskazać należy, iż zarówno orzeczone względem D. Ś. (1) oraz A. E. (1) kary jednostkowe, jak i zasądzona względem oskarżonego kara łączna w żadnym razie nie noszą cech rażącej niewspółmierności, a tylko tego rodzaju niewspółmierność mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary (w tym wypadku również kary łącznej) jest spełniona tylko wówczas, jeżeli</p>		

z punktu widzenia nie tylko zainteresowanej strony procesowej, ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość bądź przeciwnie – jest karą zbyt łagodną, która nie zdoła spełnić swych ustawowych celów. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Pojęcie rażącej niewspółmierności oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

Tymczasem kryterium tego nie spełniły kary zasądzone wobec oskarżonych przez Sąd pierwszej instancji. Wymierzając oskarżonym jednostkowe kary Sąd pierwszej instancji uwzględnił wszystkie ustawowe dyrektywy, płynące z treści art. 53 kk, właściwie zważył stopień ich winy oraz społecznej szkodliwości przypisanych im czynów, bacząc jednocześnie na wszelkie okoliczności dotyczące stricte osób sprawców, a zatem zarówno te przemawiające na ich korzyść, jak też ich obciążające. W rezultacie zasądzone kary uznać należy za wystarczające i odpowiednie do tego, by podzielać na sprawców powstrzymująco i uświadomić im nieuchronność poniesienia

odpowiedzialności karnej za to i ewentualne kolejne naruszenia porządku prawnego. Nadto niewątpliwie są to kary sprawiedliwe, które zachowują właściwe proporcje pomiędzy funkcją represyjną i wychowawczą, a w szczególności przyczynią się do uświadomienia oskarżonym naganności ich zachowań oraz uczynią zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości dowodząc braku bezkarności dla tego typu incydentów.

W sposób analogiczny ustosunkować należy się do orzeczonej względem oskarżonego kary łącznej, bowiem z treści uzasadnienia wyroku wynika, iż ferując jej wymiar Sąd Rejonowy miał w polu widzenia dyrektywy płynące z treści odpowiednich przepisów. Tym samym, zdaniem Sądu drugiej instancji, wydając przedmiotowe rozstrzygnięcie, Sąd Rejonowy właściwie uwzględnił wszystkie okoliczności wynikające z kodeksowych dyrektyw wymiaru kary łącznej, wyrażone w art. 85a kk, przyjmując, iż dają one podstawy do wzięcia pod uwagę najbardziej rygorystycznego dla sprawcy modelu łączenia kar, tj. zasady pełnej kumulacji – co uniemożliwiało zresztą wymierzenia surowszej kary łącznej.

Słusznego oglądu Sądu Rejonowego w tym zakresie nie zdołały skutecznie podważyć dość lakoniczne wywody apelacji. Pomimo, iż skarżący sformułował tezę, iż Sąd Rejonowy niewłaściwie zważył stopień winy oskarżonych i społecznej szkodliwości przypisanych im czynów, analiza całości wywiedzionego środka zaskarżenia nakazała przyjąć, iż w istocie

swoje postulaty w tym zakresie ten oparł wyłącznie na przesłankach, które Sąd Rejonowy dostrzegł i uwzględnił przy wymiarze kary. Tutaj wyraźnie wskazać należy, iż istnienia okoliczności obciążających sprawców nie zanegował nadto Sąd drugiej instancji, jednakże w ślad za Sądem niższego rzędu przyjął, iż tym nie należy nadawać nadmiernej rangi i znaczenia, zwłaszcza do tego stopnia, ażeby w oparciu o nie podwyższyć zasądzone względem oskarżonych kary jednostkowe – zgodnie z wnioskiem apelującego. W ocenie Sądu Okręgowego spełnienie postulatów oskarżyciela publicznego spowodowałoby bowiem stan drastycznej surowości zasądzonej sankcji karnej. Nie należy także tracić z pola widzenia, iż bacząc na przytoczone w treści apelacji przesłanki, ów organ procesowy orzekł wobec D. Ś. (1) karę łączną przy zastosowaniu modelu kumulacji, czyli najmniej korzystnego z punktu widzenia oskarżonego. Wreszcie dodać należy, iż swoje stanowisko w tym zakresie Sąd merytoryczny w sposób kompleksowy uargumentował na łamach pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, gdzie wyraźnie wskazał, z jakich względów konkludował, iż orzeczone w ten sposób sankcje karne okażą się wystarczające do spełnienia swych ustawowych celów. Co przy tym znamienne – wnioski wyprowadzone przez organ procesowy w tym zakresie są na tyle jasne, wymowne i przekonujące, iż nie pozostawiają miejsca na margines wątpliwości co do ich słuszności.

Z tego względu uznać należy, iż Sąd pierwszej instancji prawidłowo uwzględniając wszystkie okoliczności sprawy –

<p>zwłaszcza te znamienne dla wymiaru kar jednostkowych oraz instytucji kary łącznej, prawidłowo uznał, iż słuszną i sprawiedliwą represję karną stanowić będzie wymierzenie A. E. (1) kary 8 miesięcy pozbawienia wolności, zaś D. Ś. (1) odpowiednio: za czyn przypisany jako pierwszy - kary 4 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn przypisany jako drugi – 6 miesięcy pozbawienia wolności i kary łącznej - 10 miesięcy pozbawienia wolności.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek oskarżyciela publicznego o zmianę zaskarżonego orzeczenia:</p> <ul style="list-style-type: none"> - w pkt I poprzez wskazanie opisu czynu zarzucanego aktem oskarżenia D. Ś. (1) wyczerpującego dyspozycję art. 281 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 §1 kk i wymierzenie za ten czyn kary 3 lat pozbawienia wolności oraz nawiązki na rzecz pokrzywdzonego P. G. w wysokości 2000 złotych, uchylenie pkt II orzeczenia; - w pkt IV, poprzez wskazanie opisu czynu zarzucanego aktem oskarżenia A. E. (2) wyczerpującego dyspozycję art. 281 kk w zb. z art. 159 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i wymierzenie za ten czyn kary 3 lat pozbawienia wolności oraz nawiązki na rzecz pokrzywdzonego P. G. w wysokości 2000 złotych; 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów na uwzględnienie nie zasłużył żaden ze sformułowanych przez</p>		

oskarżyciela publicznego wniosków apelacyjnych.		
Lp.	Zarzut	
	<p><u>Zarzut wywiedziony przez obrońcę oskarżonej:</u></p> <p>- naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 kpk i art. 410 kpk, polegające na dokonaniu dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, w szczególności nagrania z monitoringu, zeznań pokrzywdzonego i wyjaśnień oskarżonych oraz na pominięciu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych istotnych okoliczności wynikających z uznanych za wiarygodne dowodów i tym samym oparciu ustaleń faktycznych jedynie na części materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, co w konsekwencji doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych polegających na niedostrzeżeniu przez Sąd pierwszej instancji, że z treści tych dowodów wynika, że zachowanie oskarżonej A. E. (1) należało rozpatrywać jako działanie w ramach obrony koniecznej, nakierowane na odparcie bezpośredniego, bezprawnego ataku P. G. na dobra oskarżonych i skutkować wyłączeniem odpowiedzialności karnej, a tym samym uniewinnieniem A. E. (1);</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		

Zarzut sformułowany przez obrońcę oskarżonej okazał się pozbawiony zasadności.

W wyprzedzeniu zasadniczej części wywodów Sąd Odwoławczy poczuł się zobligowanym, ażeby zasygnalizować skarżącemu, iż konstrukcja wywiedzonego przezeń środka zaskarżenia była wadliwa. Powiązanie przez apelującego obrazy treści przepisu art. 410 kpk z naruszeniem art. 7 kpk należało ocenić jako pozbawione merytorycznych podstaw. Oczywiście bowiem pozostaje, iż konstruowanie prawdziwych ustaleń faktycznych musi opierać się na dowodach wiarygodnych, a dowody niewiarygodne temu celowi nie służą. Pominięcie określonych dowodów uznanych za niewiarygodne przez Sąd meriti przy konstruowaniu ustaleń faktycznych jest rezultatem dokonanej oceny dowodów i wyboru jednej ze sprzecznych wersji zdarzenia, w sytuacji, w której wersje te absolutnie się wykluczają. Nie oznacza to jednak, że nie dokonano oceny określonych dowodów w ogóle, a tym samym nie świadczy o naruszeniu art. 410 kpk (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 września 2017 roku, wydany w sprawie o sygn. II AKa 285/17).

Po wnikliwej analizie treści rzeczonego środka odwoławczego należało stwierdzić, że w konsekwencji jego autor zarzucał Sądowi pierwszej instancji, że choć ten dość rzetelnie odtworzył rzeczywistą sekwencję zdarzeń z dnia 13 czerwca 2020 roku, uwzględniając okoliczności przywołane również na łamach apelacji, to na ich podstawie,

rzekomo błędnie, nie wyprowadził wniosku o działaniu oskarżonej w ramach kontratypu obrony koniecznej, co z kolei miałyby wyłączyć jej winę. W mniemaniu obrońcy bowiem, przede wszystkim w oparciu o nagranie z monitoringu, uznać należało, iż to P. G. zainicjował incydent z udziałem stron, pierwotnie śledząc oskarżonych, a następnie prowokując ich do agresywnej dyskusji, by następnie szarpnąć D. Ś. (1), co wywołało u oskarżonych konieczność podjęcia działań obronnych. Rzecz jasna, przebieg zdarzeń przedstawiony przez skarżącego w zdecydowanej części rzeczywiście miał miejsce, co jak zauważył sam skarżący, nie umknęło uwadze Sądu merytorycznego, jednakże pomija skarżący okoliczność, iż P. G. wywołał konflikt z oskarżonymi z zazdrości o oskarżoną, ale to ona pierwsza fizycznie mu zagroziła i próbowała go atakować, czemu dość skutecznie przeciwdziałał D. Ś., a faktycznie dołączyła do bójki, gdy współoskarżony i pokrzywdzony już się szarpali – kiedy ona sama nie była w żaden sposób zagrożona, a D. Ś. (1) nie potrzebował pomocy, by się od starszego i słabszego pokrzywdzonego uwolnić. Wręcz przeciwnie – zaistniała sytuacja zobligowała Sąd niższego rzędu do dogłębnej analizy zachowania każdego ze sprawców, poczynionej chociażby pod kątem rozstrzygnięcia, czy owo zajście miało charakter bójki czy pobicia. Sąd słusznie uznał, iż uczestnicy niniejszego postępowania brali udział w bójce, co zasadniczo przekreślało możliwość przyjęcia, iż którekolwiek z nich działało w ramach obrony koniecznej.

Reasumując całość niniejszych wywodów stwierdzić należy, iż

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny wiarygodności ujawnionego w toku postępowania materiału dowodowego. Skarżący w wywiedzionej apelacji w sposób obiektywny nie wykazał zaś nieprawidłowości procesu pierwszoinstancyjnej oceny dowodów, które skutkowałyby uwzględnieniem podniesionego zarzutu, nieskutecznie próbując przeforsować swój dowolny pogląd, który tak naprawdę już przed Sądem niższego rzędu został skutecznie obalony. Dlatego też, raz jeszcze podkreślić należy, iż Sąd pierwszej instancji procedował w sposób prawidłowy, przy czym wziął pod uwagę wszelkie zgromadzone w sprawie dowody, w tym te przywołane w treści apelacji, a w konsekwencji odtworzył rzeczywisty przebieg wydarzeń z dnia objętego zarzutem, uznając tym samym winę A. E. (1) oraz bezprawność przypisanego jej czynu.

Wniosek

Wniosek obrońcy oskarżonej o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej A. E. (1) od zarzucanego jej czynu;

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za *zasadny*, *częściowo zasadny* albo *niezasadny*.

Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów na uwzględnienie nie zasłużył żaden ze sformułowanych przez obrońcę wniosków apelacyjnych.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>Zmiana zaskarżonego wyroku, poprzez wyeliminowanie z podstawy prawnej skazania D. Ś. (1) za czyn opisany w pkt I tiret pierwszy art. 64 § 1 kk;</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>Pomimo, iż Sąd Rejonowy co do zasady prawidłowo ustalił kwalifikację prawną czynów, których dopuścili się oskarżeni, będąc tym samym zobligowanym do zmiany tej zaproponowanej przez oskarżenie, to nie ustrzegł się w tym zakresie błędu. I tak, najpewniej w ślad za treścią zarzutów postawionych oskarżonemu w akcie oskarżenia, gdzie oskarżyciel publiczny przyjął, iż D. Ś. (1) dopuścił się popełnienia czynu z art. 281 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk oraz w zw. z art. 64 § 1 kk, skazując go za dwa autonomiczne czyny, z których jeden dotyczył zaboru karty bankomatowej własności P. G., a drugi bójki stron, przyjął, iż oba miały miejsce w warunkach recydywy zwyczajnej. Jednocześnie, o ile uwzględnił w opisie drugiego ze wspomnianych czynów, iż oskarżony dopuścił się go w ciągu 5 lat po odbyciu kart co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności, o tyle w opisie pierwszego z rzeczonych czynów tożsamej wzmianki nie umieścił. Warunki recydywy zwyczajnej z art. 64 § 1 kk nie zaistniały w odniesieniu do czynu polegającego na kradzieży przywołanego już powyżej środka płatniczego wobec braku wcześniejszego odbywania kary pozbawienia wolności za przestępstwo podobne, Sąd Odwoławczy zobowiązany był do korekty kwalifikacji prawnej przyjętej przez Sąd merytoryczny i wyeliminowanie z jej treści art. 64 § 1 kk.</p>	
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 23 lutego 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 801/20.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd Odwoławczy nie znalazł podstaw, by podjąć szerszą ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia. Zarzuty zaprezentowane na łamach wywiedzionych apelacji okazały się pozbawione zasadności.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 23 lutego 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 801/20.	
Zwięźle o powodach zmiany	
Pomimo, iż zarzuty apelujących okazały się bezzasadne, to kontrola instancyjna zobligowała Sąd Okręgowy do podjęcia z urzędu korekty w treść zaskarżonego wyroku – o czym szerzej w stosownej części niniejszych pisemnych motywów wyroku.	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylecia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

III	
IV	<p>Sąd Odwoławczy na podstawie art. 29 ust. 2 Prawo o adwokaturze i § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2019, poz. 18) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. E. D. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł VAT) za obronę oskarżonej A. E. (1) sprawowaną z urzędu w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 636 § 1 kpk, uznając, że w sprawie zachodzą podstawy do zwolnienia oskarżonych od ich zapłaty. Decyzja ta podyktowana została sytuacją finansową oskarżonych, którzy nadto w perspektywie mają wykonanie kar izolacyjnych.</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2.	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej A. E. (1)	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 23 lutego 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 801/20 – w całości;</p>	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1.
Podmiot wnoszący apelację	Oskarżyciel publiczny
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 23 lutego 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 801/20; - w całości przeciwko A. E. (1) i D. Ś. (3)
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść	# w całości

# na niekorzyść			
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia,		

	<i>jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</i>		
#	<i>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</i>		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana